

Дневник

Усецам себе си като място, в което започва да се възцарява ред. Искам да е кристално празно, изчистено от целия боклук, който проникваше с думите им. Бяха прекомерно изтощителни, опитваха да се намествят, да се вкоренят в душата ми и да я превземат. Умът ми отскачаше панически, въртеше се в кръг и спешно се опитваше да полудее. Още тогава знаех, че няма да се предам, тялото ми няма да се предаде, а просто ще умре. Не се надявах на живот, а на смърт. Смъртта, мислех за нея и знаех, че е единствената, която няма да ме предаде.

Умората ми тежеше като баласт, който расте всеки ден и който не мога да изхвърля.

Когато думите спряха да валят и се възцари тишина, дълго живях препариран, претърпан. Други хора се опитваха да се натрапят, но вече можех да се съпротивявам, имах твърде важна работа, за да им позволя да ми попречат. Нуждаех се от тишина, за да претоя отровите на командите и заплахите: „ако не се вземеш в ръце, ще пропаднеш“ и „от теб нищо няма да излезе“.

И наистина, от мен нищо не излезе, но именно това беше целта ми. Ходех и говорех като сянката

на някой, който още не е тук, но е на път. Наблюдавах се на крачка от себе си и бях доволен от лекотата, с която излизях на сцената на живота и после слизах от нея, прибирах се и изчезвах.

Когато Анна се появи, животът ми се завърна. Не знаех, че може да бъде и такъв, безкраен. Проникна в празното място и го освети. Бях престанал да долавям от какво е направено. Знаех, че понякога е по-малко, друг път нарастваше и стигаше до гърлото ми, но не излизаше навън. Едва започвах да чувствам себе си и все още не успях да схвана това място, което нося като вътрешна раница. Когато видях Анна, разбрах, че тя застана там. Умът ми си играе шеги, опитва се да ме подведе, че никога няма да бъде сигурен. Може би Анна само се появи като страж в това място и го обяви за свое. Сега следя какво става там – между празното и Анна. Знам, че върши нещо, което аз не мога. Охранява кухнята, в която като сенки заиграха някакви намерения. Или техните отражения.

16

Отначало жената лейди идваше в два дни от седмицата, после той ѝ наложи да идва всеки ден и да работи с архива.

Веднъж седмично тя оставаше до десет вечерта. Тогава приготвяше нещо за ядене, никога с месо, месото го отвращаваше. Хранеха се мълчаливо, малко тържествено. По-нататък той отмени вечерите. После се затваряха в стаята. Тази любов не я променяше, сякаш цял живот е очаквала това си предназначение, то се беше появило и тя попадна в него. Носеше еднотипни дрехи, имаше еднотипни жестове, тялото ѝ винаги беше едно и също и изцяло негово. Действаше му успокоително като собствения му пулс. Тя беше на четиресет и седем. Никога не пиеха алкохол, дори вино. Тогава все още мислеше, че трябва да се въздържа, искаше да владее импулса на това, което извършваха.

Не сменяше чаршафите на леглото. Правеше ѝ любов винаги и само там, спеше там. Не проветряваше и не ѝ разрешаваше да се движи сама, нито в къщата, нито в стаята. Прекрachesе ли прага му, само

той можеше да я поведе. Понякога я вдигаше на ръце, друг път я хващаше над лакътя и я водеше със себе си. Влезеха ли в спалнята, винаги заключваше придиричиво вратата. Въздухът вътре се сплъстяваше, уплътняваше, ставаше все по-тежък и гъст, все по-ароматен, подправен, остър на вкус. Източникът на най-силна миризма бяха чаршафите и по-специално – калъфките на възглавниците. Смесената есенция на това, което ставаше в тъмната стая. Сякаш мирис на тютюн.

Усещаше и собствения си мирис, наслаждаваше му се. Не се питаше дали жената лейди го долавя. Не казваше нищо. Идваше рано, малко преди обяд. Работеше в кабинета на баща му, понякога той я водеше да види какво прави в ателието. Гледаше го как дяла камъни, но не питаше за какво са. Тръгваше си към пет следобед. Каза ѝ, че не обича да я вижда как си тръгва и държи да не знае кога е станало.

Жената лейди се появи след голямата жена лъв и отмени възможността за нея. Там, в офиса на хотела, всичко беше прекомерно, необозримо и неовладяемо, сякаш варвари го бяха отвели със себе си. Светкавично нашествие и отвличане. Маркер, който обаче означаваше границата на нещо, което започна след нея.

С жената лейди всичко се свеждаше до стереометрична чистота, убийствено безразлична букваланост. Нещата бяха монотонни, повторяеми, съвършени в тъждеството си. Съвършени в своя отчетлив размер. Самият той беше пълна противоположност на безпомощния, който се остави в ръцете на жената лъв, на онзи, който застина назад в отминалото време без воля за нищо, пластилиново куче. Докато се изграждаше синхронната завършеност на предви-

димостта, беше господар на всеки жест и мисъл, на всички разиграващи се сцени и това именно изглеждаше безкрайно, защото можеше да се възпроизвежда отново и отново. Харесваше му.

Не допускаше да се виждат извън къщата. Никога не ѝ каза името си и не попита за нейното. Тя, разбира се, знаеше фамилията му, но никога не я произнасяше. Подчини се на нещо толкова размерено, че по-скоро беше като първо и последно, като игра на дама. Да изиграем ли още една игра? Още една седмица, още един месец. Нещо, което във всеки миг може да бъде прекъснато и същевременно можеше да трае вечно. Така се установи и наложи идеята, че присъствието ѝ остава извън желанието му. Тя идваше и метрономът тръгваше. Но усещането, че идва в дома му, където е на разположение във всеки миг, определяше зависимостта между неговата мощ и нейната крехка достъпност. Той дълбаеше камъните в ателието, не излизаше оттам през целия ден, но мисълта, че може във всеки момент да се качи горе и да постави ръката си върху нейната само защото тя е там, го държеше възбуден почти до болезненост. Знаеше, че разполага с нея така, както и с твърдата материя. Договорът им не можеше да бъде нарушен, нямаше да го допусне. Но тя и не даваше никакви признаци, че той може да бъде нарушен.

После идваше денят, в който щяха да се качат в спалнята. Тогава, към шест вечерта, той спираше работа, отиваше в кабинета и заставаше безмълвно пред нея. Всяко нейно движение замираще, тя застигаше в поза на очакване с лице към него. Той я хващаше за ръката малко над лакътя и я повеждаше към банята, където гореща вода вече пълнеше огромната

чугунена вана върху крачета. Тя безропотно се оставяше да съблече дрехите ѝ, той я вземаше на ръце и я потапяше, без да го е грижа дали водата не е прекалено гореща. Тялото ѝ потръпваше при допира с водата, порозовяваше и се отпускате. Беше прекалено дребна за огромната вана, налагаше се да придържа леко гърба ѝ с една ръка, за да не потъне под повърхността. С другата започваше да я опипва, сякаш за да провери дали всичко е на мястото си. Пръстите му обхождаха всеки сантиметър, докато замъглените ѝ очила гледаха тавана. Голямата му длан обхващаше мократа ѝ коса и я събираше на тила в здрава хватка, чрез която можеше да управлява плуващото тяло. Понякога го потапяше само за да види как го прави.

Никога не използваше сапун, не искаше привнесени аромати. Държеше я вътре докато усетеше, че водата започва да изстива. Тогава я изваждаше и я изправяше като кукла, по порцелановото ѝ тяло се стичаха струйки и той дълго ги гледаше. После, все още мокра, я вземаше на ръце и се качваше с нея в спалнята, слагаше я върху леглото и се връщаше да залости вратата на спалнята. Вътре не се виждаха един друг, той лягаше сляп отгоре ѝ с грубите си дрехи и впиваше устата си в нейната.